

Velenje
 Sp Do 35
 LIST
 1995
 352 (497.4 Šoštanj)
 9000622.9

KNJIŽNICA VLENJE
 I. NAPOVEDNIK VLENJE
 COBISS

LETO 1

ŠTEVILKA 9

O B Č I N E LIST Š O Š T A N J

ČETRTEK, 21. DECEMBER 1995

CENA 100 SIT

BOŽIČNO VOŠČILO

Božič je beseda, ki ima moč, da zamaje še tako mimo vere usmerjenega človeka. To najbolj potrjuje tudi naša polpretekla zgodovina.

Ko danes praznujemo Božič v svobodni, samostojni in demokratični državi Sloveniji, naj nas prevzame predvsem misel, da svet ne more mimo tega, kar se je zgodilo v Betlehemu, ko je bil pred skoraj 2000 leti rojen Jezus Kristus.

Ob letošnjem Božiču zato želim vsem, kristjanom poglobitev v veri, nekristjanom pa, da bi to našo vero lahko prepoznali iz naših besed in dejanj.

Vstopimo v novo leto 1996 kot prijatelji, ki hočemo živeti v miru in vzajemnosti.

Dekan Jože Pribožič

FOTO: PETER MARINŠEK

OBČINA ŠOŠTANJ

čestita vsem svojim občanom
 ob Dnevu samostojnosti,
 želi prijetne božične praznike,
 veliko lepih dogodkov
 v novem letu 1996,
 predvsem pa zdravja
 in delovnih uspehov!

VESELI ADVENT

Ko jesenski dnevi izgubljajo svojo barvitost, se polja praznijo in polnijo kašče. Dnevi postajajo pusti, mrak vse daljših večerov je zgodnejši. Na pokrajino legata hlad in mraz, narava počasi obmiruje. Taka je zunanja podoba decembra v naših krajih. V ljudeh pa se nekaj prebujata, nekaj lepega, kot bi zadišalo po snežinkah. Nekaj nežnega, kar odseva v očeh in se občuti v srcu.

To je adventni čas. V krščanski tradiciji je to priprava na Božič. Čas priprave na Božič lepo zaznamujejo adventni venčki, ki jih v družinah spleta pred prvo nedeljo v decembru. Med zelenje vpletemo štiri svečke. Vsako nedeljo prižgemo eno, dokler v nedeljo pred Božičem ne prižgemo zadnje. Tako smo simbolično preživeli čas štirih tisoletij od Adama do Kristusa.

V adventu poskrbimo tudi za jaslice, ki jih postavljamo na praznični večer. Te so izrezljane iz lesa, oblikovane iz gline, voska ali mavca. Otroci jih izrezujejo iz papirja in nabirajo mah, v katerega bodo zatikali figurice. Najdragocenejše so tiste, ki jim pravimo družinske, ki so podedovane. Ob njih so že starši doživljali decembrsko skrivnost in so obogatene s spomini na otroštvo.

V adventnem času praznujejo vsi tisti, ki so jih starši poimenovali po adventnih svetnikih, to so Barbare, Miklavži, Lucije, Tomaži... otroci se seveda najbolj vesele Miklavževega jutra.

S temi zunanjimi podobami adventa se prepleta tudi tista notranja, duhovna priprava na pričakovano praznovanje Kristusovega rojstva. Ponekod se je še obdržala navada obiskovanja jutranjih maš, ki jih poimenujemo zornice, svitanice, jutranjice, saj se je v mrzel zimski dan potrebno odpraviti ob zori, pred svitom.

In čeprav nas bolj kot kdajkoli priganjata čas in delo k hitremu načinu življenja, katerega smo sprejeli za svojega, postojmo ob the zunanjih podobah adventa. Vzemimo si trenutek zase. Adventni čas je najprimernejši za razmišljanje, da uredimo misli, spomine, želje, hotenja in pričakovanja...

In če nas bo vedno več Prešernovih - PO CELI ZEMLJI VSEM LJUDEM MIR BODI - bo tudi letošnji advent osmišljen.

L. M.

BOŽIČKI

ŽE PRIPRAVLJAJO DARILA

Božični mir v družinah in zdravje ter zadovoljstvo v letu 1996 vsem občankam in občanom Šoštanja želi

Vaš župan

Božidar Marinič

Obveščam vas, da bom kljub zaposlitvi na Občini opravljal zdravniško delo za svoje paciente v zdravstvenem domu Šoštanj.

NAPOVEDNIK

- stran 2 in 6
Njegov božič
Izpod peresa Marjane Kotnik
- stran 3
65 let javne vodooskrbe
Voda je življenje
- strani 5
Rod Topli vrelec Topolšica
40 let taborništva
- stran 8
Osnovna šola Ravne
Uspešen šahovski krožek

VIZUALNE KOMUNIKACIJE

Vesel Božič!

MARINŠEK & MARINŠEK

PRIJETNE PRAZNIKE VAM ŽELI
 UREDNIŠTVO

LEVA STRAN

Pred vrati so prazniki, obletnica občine, zaključek leta, zabave, potice in kolone, Dan samostojnosti, Božič in Novo leto. Ni da bi človek motil te dneve s kritičnimi očmi in iskal dlake v jajcih.

Toda:

komunizem maršira nazaj skozi velika vrata. Kakorkoli se bo to, kar prihaja, imenovalo, nesporno prihaja pod vodstvom sestopljenih in zamrznjenih partijcev. In ljudje so jim nasledili. Tisti, ki nikoli niso nič imeli od dandanes tolikanj opevanih slovenskih gospodov, so se postavili v fronto Jelinčiča, Kocjančiča in drugih antifevdalnih demagogov češ, slovenske smreke lahko mečejo slovenske iglice samo na slovenska (zakisna) tla! Tla pa so zakisna tudi zaradi slovenskih iglic slovenskih smrek, ki so jih slovenski gozdarji monokulturno nasadili v slovenskih gozdovih.

Ljudje so nasledili. Zglašajo se, kako to, da Slovenci bolj ali manj plave krvi, ki so se morali po letu 1945 razbežati po belem svetu, dobivajo slovensko državljanstvo. V prvi vrsti pa se zglašajo tisti, ki v isti sapi branijo razsipanje državljanstev našim južnim bratom leta 1990, da smo dobili tolikanj zaželeno potrjeno samostojnost. Tisto ni bil greh, tako je moralo biti, hudič pa je danes, ko so slovensko državljanstvo dobili Vošnjaki, in si celo drznili zahtevati nazaj tisto, kar so jim revolucionarji zaplenili in oropali po zmagi! Narobe svet! Nihče se več ne razburja, ko so naturalizirani iSlovenci, ki nimajo pojma o dvojnini, po zaslugi Jazbinškovega zakona, za bagatelo pokupili skoraj polovico stanovanjskega fonda v Velenju. Ko pa bi bilo treba temu ali onemu slovenskemu grofu vrniti zemljo, so vsi v zraku in povprek vpijejo o razprodaji slovenske zemlje. Tisti isti, ki Italijanom ponujajo to zemljo za iEvropo zdaji in iZgodbo o uspehu. Kdo bi to razumel?

A kaj hočemo. Slovenci so se vedno radi gredli od drvi pa jih je zdaj Jelinčič dvignil v zadnji punt proti domnevnim graščakom. Kocjančič kliče iLe vkup, le vkup uboga gmajna, medtem ko so njegovi partijski kolegi, tudi v Šoštanj, že leta 1991 brez težav v upravnem postopku dobili vrnjene gozdove in jih že zdavnaj prodali naprej. Kdo ne pozna Golovih in Siničevih potomcev, ob katere se ni nihče obregnil, čeprav vsi šepetajo, da je predvojni šoštanski trgovec Sinica večino gozdov pridobil z goljufijami...

Človek dobi občutek, da so v postopkih vračanja lastnine bivši partijski kolegi, tako tisti, ki so bili upravičenci, kot tisti, ki postopke vodijo, in seveda tudi zemljemerci, za svoje že poskrbeli, pa je v glavnem ostalo za vrniti tisto, kar imajo dobiti oni, ki so morali po vojni zbežati. Ti so sedaj prepoznani kot največji slovenski izdajalci, goljufi, kolaboracionisti in bogve kaj še, samo zato, da bi njihova lastnina ostala... čigava že? Ja, seveda! Državna in v upravljanju tistih, ki so desetletja delili kruh in gozdno oblast s kladivci in rdečimi pečati. Ljudi so naplahtali, da jih bodo bivši slovenski grofje pahnili nazaj v fevdalizem, da bodo zemljo razdelili osamelim hribovskim kmetijam, v resnici pa bodo ti državni gozdovi zopet polni težkih jagerskih avtov; slovenske smreke bodo še naprej monokulturno zakisovala slovenska tla, gozdarji bodo kšeftali in vzdrževali svoje graščine, ki so jih zaplenili nekdanjim slovenskim grofom, lovci pa bodo v znani brozovski maniri še naprej mirno plenili po državnih gozdovih državne srne in medvede. Hribovski kmetje jim bodo ostali za gonilce, kuhali jim bodo vino in odirali zaplenjeno divjad ter jim tlačili smrekove vejice v gobce. Dobili bodo gozdove? Karike namarike! Tako, kot zadnjih štirideset let. Izvirni komunizem, polakiran s suhim liberalizmom, se vrača na sončno stran Alp. Skozi glavni vhod, z dolgimi koraki. S sejanjem sovraštva in demagogijo.

Toda, pravijo, pustite v teh dneh politiko. Pred vrati so prazniki! Pa bodi tako. Srečno Novo leto 1996 želim vsem, (še posebej pa strankam slovenske pomladi na volitvah... saj ne moremo mimo politike; vsi smo davkoplačevalci! Si predstavlja-te, koliko davkov bi denimo plačal privatni lastnik 10.000 ha gozda? Mislite, da bo država plačala sama sebi davek, če teh gozdov ne bo vrnila?)

Srečno še enkrat!

Peter Rezman

L I S T
N J E G O V B O Ž I Č

napisala Marjana Kotnik

“A

veš, da so bile spet socialne delavke tukaj?” me je mama pričakala pri durih.

“Sram me je, da morajo takole na dom hoditi, ko nihče nima časa, da bi šel siromaka obiskat! Kak liter vina bi mu nesla enkrat na mesec, pa ne bi toliko tiščal domov.”

Pri sebi sem ji dala prav. Res ni lepo od nas. Štirje otroci smo, vsak pri svojem kosu kruha, a tudi vsak s svojimi skrbmi in težavami. Čas pa teče in mesec gre neopazno mimo in naslednji tudi, naš Gustl pa čaka in se veseli tistega litra vina in tople besede.

“Rdečo kapljico najrajše pijem,” je dejal, ko sem bila nazadnje pri njem. “Za želodec pa najbolj obrajtam tavžentrože. Pol litra jih prinesi, saj ni treba več, jih imam pa za cel mesec! Pa na skrivaj jih prinesi, socialne so hude, če najdejo flašo v omari. Ne pustijo piti na tablete.”

Potem se je lokavo nasmejal in pogledal proti vratom, če ne vleče kakšno nepovabljenega uho. “O, dohtarji še zdaleč ne vedo vsega, magari če so naštudirani! Mene samo tavžentrože pokonci držijo. Po njih ne rabim nobenih tablet za želodec, živčnih tablet pa ne več kot eno na dan. Živčne tablete so hudič, po njih se kar nič ne meniš, pa če ti gre vse k hudiču. Tavžentrože so naravna reč. Kjer umetni gnoj trošiš, se ne primejo več in ne rastejo, pa če jih greš kar saditi! Samo Bog ti jih lahko zaseje in spravi do cveta, zato so pa toliko več vredne. Meni jih nosi Martina. Ona hodi vsak dan na sprehode do bifeja. Martino noge še kar dobro nesejo, jaz imam pa tudi denar. Mi ga socialne dajo. Še danes zjutraj sem dobil; prijazne socialne imamo. Najprej mi je dala sto tolarjev, potem pa še sto, je rekla, da za cigarete. Pa ne kadim preveč, zakaj bi se moralo kar naprej kaditi iz ust, če ni potrebe!”

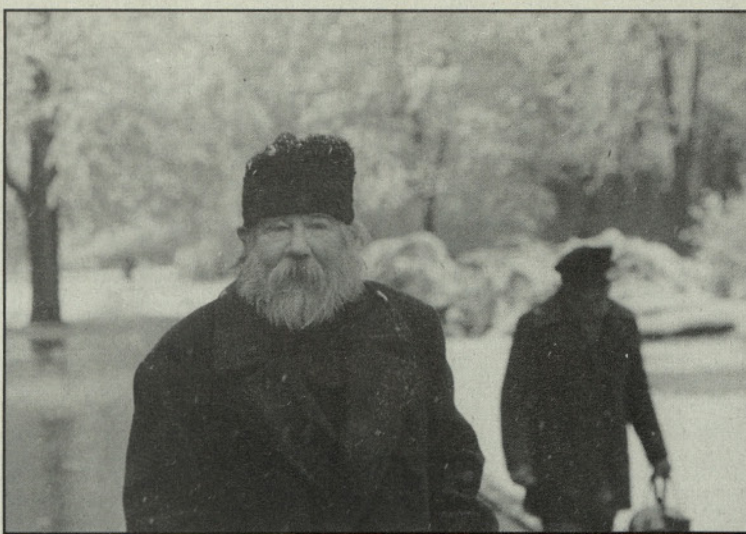

FOTO: JOČO ŽNIDARŠIČ

Tako je pleteničil in se razgovarjal po dolgih dneh samote. Čeprav sem vedela, da je imel pol litra pijače le za dva dni ali manj, sem ga pohvalila, kako pametno pije.

“Ja, človek ni žival, piti je treba po meri, a ne? Človek mora biti, kot se reče, potem ga imajo socialne rade, če ne...”

Zanj so bile vse strežnice in čistilke in vse osebe doma za varstvo odraslih socialne. Ves njegov svet, njegovo življenje, se je vrtelo okoli teh socialnih. Pa nas domače včasih kdo vpraša, kako se le ima Gustl doli v domu onemoglih. Pa da je za njega tako najboljši, da je tam. Toplo in čisto ima, dobro hrano, kaj pa hoče še več? Saj je tako. Če človek misli plitvo, čisto z materialnega vidika, je seveda res. Gmotno je preskrbljen, svoje življenje v domu si plačuje sam. Delal je, knapovska leta je dal skozi, zaslužil je svoj penziona, to je rad vrgel naprej, če mu je kdo očital, da je lenuh. Ljudje kar obsodijo, dajo pečat vsakomur, ki nima svoje bajte in avta. Pa kaj bi z bajto, saj ne bo ničesar s sabo nesel. Kar hitro je opravil s tovrstnimi obrekljivci, zadelj njega bi na svetu ne bilo treba nobene bogatije, samo kakša tavžentroža takole na tešče pa krompirjevka opoldne.

Gustl je bil vse življenje vandrovec. Edini brat mojega očeta je, nobenih drugih sorodnikov ni več pod soncem, vse je pomrlo, če je sploh še bil kdo. Mati jima je umrla, ko sta komaj začela živeti. Moj oče je imel dobra tri leta, ko je povila Gustla in po porodu staknila pljučnico, ko je prala plenice ob svečnici. V potoku pod bajto, kje pa. Njun oče je bil neznan, stare vaške tete pa vedo povedati, da je bila posredi prepovedana ljubezen med njo in poročenim sosedom, pri katerem je služila. Od kod je prišla,

tako ali tako ni vedel nihče. Črna je bila kot Ciganka, tega se še spominjajo. In oči je imela kot živi ogenj pa rada se je smejala.

Kakorkoli že, otroka sta osirotela, iz tiste ofernije, kjer sta bila rojena, so ju po smrti matere dali v rejo. Gustl je živel v domačem kraju, moj oče pa nekaj vasi stran in tako sta izgubila stike. Kot rejenca sta preživljala bolj bridko mladost in moj oče je, kadar je malo poplaknil svojo žalost, ki se ga je držala, kar pomnim, rad zapel tisto:

“Poslušajte prijatili vi,
kako se men na svet godi:
ko bil sem star jaz leta tri,
se mi prav žalost prigodi,
umrli so mi mamica,
nič več jih videt ni.”

Druge kitice ni nikdar zapel, ker se je od bridkih misli že ob koncu prve zjokal.

Ko je moj oče našel nevesto, mojo mater, sta po letih stiskanja spletla skromno, prijazno gnezdece. Tu bi bilo prostora tudi za Gustla. Oče mu je ponudil streho nad glavo, a ni hotel nič slišati o tem. Zgodaj se je vdal pijači, nikdar se ni poročil in tako na stara leta ni imel pokazati drugega kot dva jopiča in irhaste hlače pa pošvedrane čevlje. Ostalo je pri tem, da je Gustl, potem, ko je že delal na šahtu, še vedno stanoval pri enem ali drugem kmetu, kjer je pustil denar, kolikor mu ga niso olupile prijazne točajke. Po večerih je posedal pri peči, bril norce in zabaval otročad. Najraje je imel čez take hiše, kjer je bila klet odklenjena in kjer ga nihče ni nadlegoval s sitnimi vprašanji in pridigami. Ljudje so ga pa tudi prenašali, dokler jim je dajal denar. Pomnim še, da je nekoč prišel ves poveljan in zapuščen na obisk, ni imel niti tobaka niti denarja.

“Hrana je draga pa za pralni prašek in tok dam zraven, mi je pa zmanjkalo!” se je opravičeval, ko je prosil za cigarete.

Leta so minevala in premnogi litri vina in žganega so naredili svoje. Nihče več ga ni maral, nihče ni bil pripravljen skrbeti zanj. Takrat so ga nekako strpali v dom onemoglih, kakor so ga takrat še imenovali. Čeprav se je branil z vsemi štirimi, ker se pač ni bil vajen podrejeni disciplini in spat v belih posteljah, ni šlo drugače. Oči so ga začele izdajati, da ni več ločil hiše od hiše in tresel se je kot šiba na vodi. Invalidsko so ga upokojili, sicer je bil pa zadnja leta več v bolniški kot v jami.

Dolgo nismo vedeli, da je v domu. Nič nenavadnega ni bilo, da se pravzaprav nihče ne spomni nanj, saj tudi prej nikdar nismo zanesljivo vedeli, pri katerem kmetu živi. Dolgo pri istem tako ali tako ni vzdržal, je že našel nekaj, da mu ni odgovarjalo in se je prestavil. Ker pa drugače ni bil slabega značaja, ni trobental okrog, kaj se pri hiši godi in ker je bil pošteni, so ga ljudje kar radi sprejeli pod streho, saj je plačal pa še postoril je kaj po štali. Leta so polzela mimo in vsi tisti, pri katerih je delal, kolikor je pač delal, ko je bil pri volji, so počasi pozabili nanj. Šele pred dvema letoma je prvič prišla pošta. Plava kuverta, v njej pa kratko pismo, precej neuradno, preprosto. Lepo nas prosijo, če bi lahko prišli obiskat strica Gustla, ker smo edini še živeči sorodniki in ker si tega močno želi.

Očeta smo medtem pokopali. Smrt je bila nepričakovana, zato nihče ni imel časa poizvedovati, kje je Gustl, da bi ga prišel kropit. Tako mi je vest velela, da sem pravzaprav jaz, ki sem ostala doma z materjo, dolžna obiskati strica, če si to želi. Drugi nečaki so vsi odšli z doma, oni ga bodo obiskali kdaj pozneje, če bo čas.

Dom je bil vzorno pospravljen, sobe svetle in čiste, receptor prijazen in uslužen. Pa vendar je Gustl sedel na svoji postelji kot kup nesreče. Nič kaj dobro ni izgledal in tudi slišal me ni, ko sem ga ogovorila. Z njim je v sobi stanoval popolnoma gluhi starček, ki je ob mojem prihodu zamaknjeno strmel v strop in drobnil molitev. Strežnica, ki me je pospremila do Gustlove sobe, se je na moje vprašanje široko nasmehnila: “Edini je, ki Gustla lahko prenaša, saj cele noči vpije in sitnari, podnevi pa dremlje. Zamenjal je dan za noč, kot dojenčki radi zamenjajo!”

Najbrž se ji je povedano zdelo silno duhovito, ker je med drobnim hihitanjem zapustila sobo, v katero je vstopila bržkone z odporom.

Ko me je Gustl zagledal, se je najprej od velike sreče razjokal. Pravzaprav jokal in smejal obenem. Koščene mrzle roke je položil v moje in ihtel in se smejal in nikakor ni prišel k sebi. Čudno, da me je spoznal, še preden sem se začela pogovarjati z njim. Saj ni skoraj nič videl, ne slišal, kar začutil je, da sem jaz.

“Marjanka”, mi je zaklical kot v otroških letih, ko je kdaj pa kdaj prišel mimo in se oglašil pri nas.

L I S T

OTVORITEV TELOVADNICE

Nova pridobitev za šport v Občini Šoštanj

Po vrsti peripetij in zapletov so novo športno pridobitev otvorili osmega decembra 1995. Na otvoritvi se je zbralo precej gostov, predstavnikov političnega življenja, gospodarstva in občanov Šoštanja. Zadovoljni obrazi tistih, ki so tako ali drugače sodelovali pri gradnji, in

sijoči pozdravi športnih pedagogov šole Bibe Roecka svojim stanovskim kolegom pričajo, da je objekt velikega pomena za njihovo šolo in za šport v občini Šoštanj.

V uri živahne otvoritve so učenci šole pokazali, kako telovadijo in se predstavili s kratkim kulturnim programom. Njihovo pristno veselje in njihove živahno sijoče oči, so govorili o tem, kako zelo se veselijo nove telovadnice.

Prav gotovo so s svojo razigranostjo marsikoga od prisotnih gostov vsaj za trenutek popeljali v svoj še brezskrbni svet.

Ravnateljica šole, ga. Vida Rudnik je na kratko poudarila pomen telovadnice za šolo, z likovnim delom pa se je zahvalila predstavniku gradbenega

odbora g. Ivanu Gabru. Ta je v svojem govoru orisal faze izgradnje telovadnice. Učenci šole so se z darilom, košarkarsko žogo, zahvalili tudi pobudniku gradnje dvorane, nekdanjemu ravnatelju šole, g. Matjažu Natku. Namesto že preizkušene rezanja traku na koncu otvoritve, je g. Jaro Vrtačnik, predsednik sveta staršev, skušal zadeti koš. To mu žal ni uspelo, gotovo pa bo lahko v bodoče v novi dvorani malo potreniral.

Upamo lahko, da bo nov športni objekt popestril športno življenje v občini in ga seveda vrnil na pota stare slave. Kljub vsem zapletom okoli telovadnice ne gre pozabiti najpomembnejšega. Telovadnice so najbolj veseli otroci in najboljša droga je žoga.

BoGo

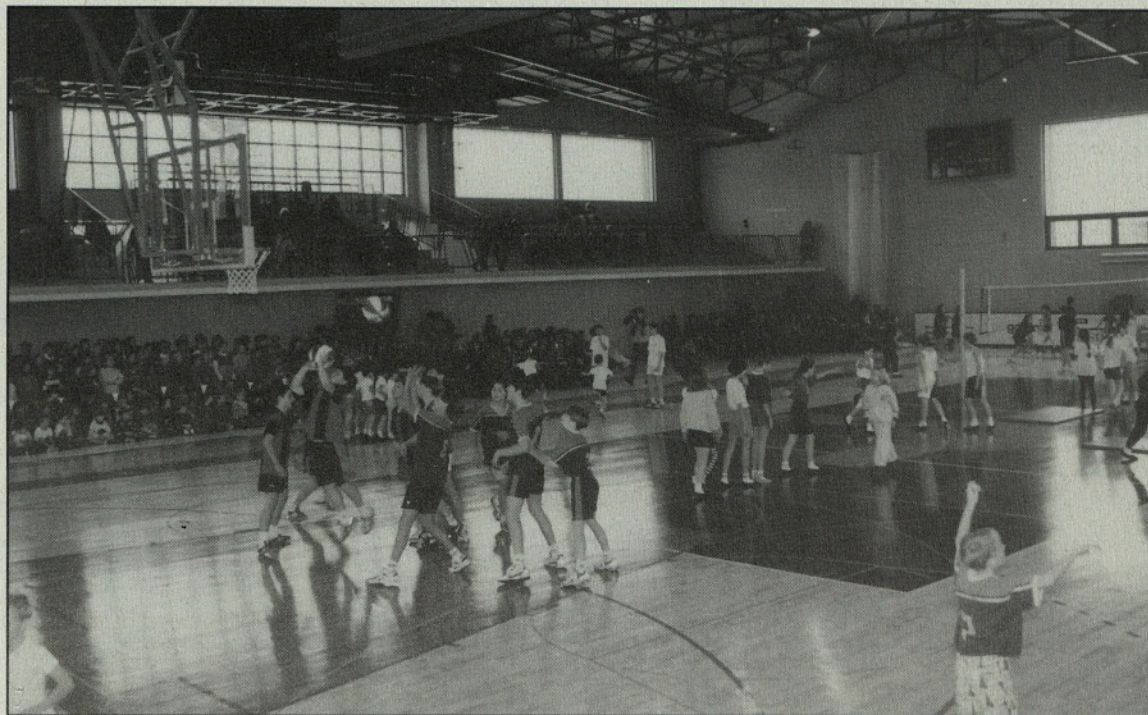

FOTO: PETER MARINŠEK

Voda je življenje

65 LET VODOOSKRBE V ŠALEŠKI DOLINI

V četrtek, 14. decembra, so v Kulturnem domu v Šoštanju proslavili 65. letnico pričetka javne vodooskrbe v Šaleški dolini. Ta se je pričela prav v občini Šoštanj, ko so leta 1930 pričeli z izgradnjo zajetja Tajhtovega izvira na Razpodovnikovem posestvu v Belih Vodah in cevovodov do vodohrama na Goricah.

Na praznovanje pričetka javne vodooskrbe in dolgoletnih strokovnih uspehov pri distribuciji in vzdrževanju sistema so se v Komunalnem podjetju in njegovi poslovni enoti Vodovod temeljito pripravili. Izdali so barvni Zbornik ob 65. obletnici javne vodooskrbe v Šaleški dolini, kjer je orisan zgodovinski razvoj omrežja kot tudi načrti za nadaljni razvoj.

Prav tako zanimivo pa si je ogledati Ohranjeno dokumentacijo izgradnje vodovoda v Šoštanju iz leta 1930, katero so izdelali po originalnih ohranjenih dokumentih iz arhiva gospoda Maksa Dvornika.

Na prireditvi so učenci OŠ Bibe Roecka s kakovostnim programom opozarjali na ekološko ogroženost. Nato je župan dr. Bogdan Menih govoril o pomenu vode in izrazil upanje, da v prihodnosti pri uresniče-

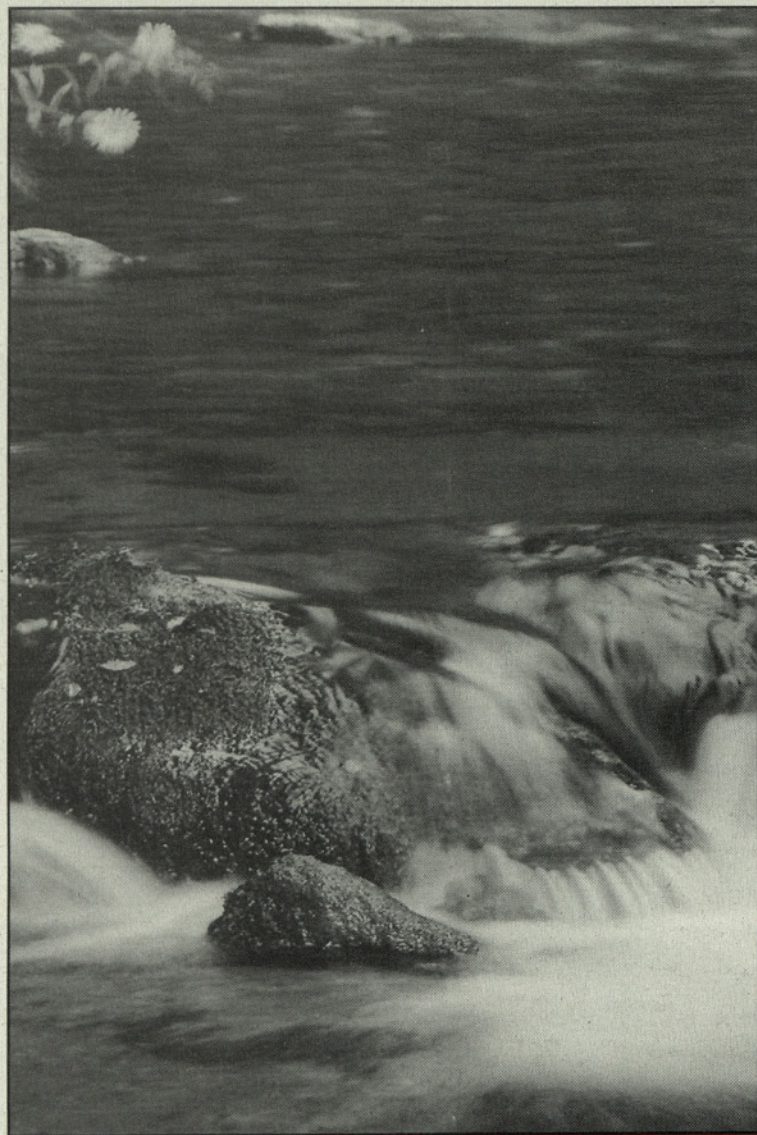

FOTO: PETER MARINŠEK

vanju idealov o izboljšanju življenjskega standarda ne bomo prekoračili meje, ki jo je zarisala narava. V interesu prebivalcev cele doline se bo zavzemal tudi za dograditev biološkega dela čistilne naprave na skupnem vodovodnem sistemu. Spregovorila sta tudi direktor Komunalnega podjetja g. Jože Melanšek in vodja PE Vodovod g. Maksimiljan Ramšak. Zaslužni dolgoletni in upokojeni člani kolektiva so prejeli priznanja, posebno plaketo pa je dobil starosta vodovodne oskrbe, gospod Maks Dvornik.

V uvodu zbornika so strokovnjaki zastavili vprašanje, ali se sploh zavedamo pomena vode. Nikakor ne smemo pozabiti, da je predvsem od ravnanja z naravnimi viri odvisna usoda vseh prebivalcev Zemlje. Danes mislimo, da smo središče sveta in da so nam darovi narave nekaj od nekdanj in za vselej danega. Čeprav je na našem planetu ogromno vode, je kar 97% te vode slane, morske; 2 odstotka svetovnih vodnih zalog sta zamrznjena na tečajih. Človeku je tako na voljo en sam odstotek. Voda omogoča rast vsem živim bitjem in torej ni metafora za življenje, ampak voda je življenje samo.

U. M.

Iskrene čestitke

vsem državljanom

ob DNEVU SAMOSTOJNOSTI,

blagoslovljene božične praznike

ter miru, zdravja in sreče polno

Novo leto 1996

pa želimo vsem občanom občine Šoštanj,

še posebej pa vsem našim članicam,

članom in simpatizerjem.

70

Ljubljanska bankaSplošna banka Velenje d.d.
Velenje**SPOŠTOVANE VARČEVALKE IN VARČEVALCI, CENJENI POSLOVNI PARTNERJI!**

Le še nekaj dni nas loči od prestopa v novo leto, za katerega si skupaj z vami, spoštovane varčevalke in varčevalci, cenjeni poslovni partnerji želimo, da bi bilo enako plodno in uspešno kot leto, ki se izteka.

Menimo namreč, da smo z rezultati, ki smo jih dosegli v preteklem letu in ki so plod uspešnega medsebojnega sodelovanja banke in njenih varčevalcev zadovoljni. Cilji, ki smo si jih zastavili na začetku minulega leta so temeljili predvsem na posodabljanju obstoječih bančnih storitev ob podpori najsodobnejših tehnoloških dosežkov. Širitev mreže bančnih avtomatov, dopolnjevanje informacijskih sistemov, vse večja prisotnost raznih plačilnih kartic in številne druge spremembe skrajšujejo vrste pred bančnimi okenci, s tem pa so zagotovljeni pogoji za postopno razvijanje svetovalnih funkcij in individualnega pristopa do varčevalcev, kar je verjetno skupna želja vseh nas, ki smo z banko kakorkoli povezani.

Zavedamo se, da nas v letu, ki prihaja čakajo novi izzivi in še zahtevnejše naloge, vendar bomo v LB Splošni banki Velenje d.d. storili vse, da bomo te zahteve tudi uresničili in da boste tudi v naslednjem letu z našo in predvsem z Vašo banko zadovoljni.

VESELO PRAZNOVANJE IN USPEŠNO LETO 1996 VAM ŽELI LB SPLOŠNA BANKA VELENJE D.D.**TRGOVSKO PODJETJE****dolina**ŠOŠTANJ, VELENJE, ŠMARTNO / P.
tel.: (063) 852-592

vas vabi

po novoletnih nakupih v svoje bogato založene trgovine ter v prodajni center Gorica, kjer boste zadovoljili potrebe večjih nakupov po ugodnih gosističnih in konkurenčnih cenah.

Do 31. decembra več blaga po znižani - praznični ceni!

Vedre praznične dni in zadovoljno leto 1996 vam želi
trgovina**dolina****KOMUNALNO PODJETJE VELENJE p.o.**

Komunalno podjetje Velenje je podjetje skupnega pomena za tri občine.

Izvajamo naslednje komunalne storitve:

- distribucija toplotne energije
- oskrba s pitno vodo
- odvajanje in čiščenje odplak
- urejamo odlagališče in pokopališče ter
- opravljamo oskrbo z zemeljskim plinom.

Vsem našim uporabnikom v občinah Šmartno ob Paki, Šoštanj in Velenje

**ŽELIMO VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE
IN SREČNO NOVO 1996. LETO!****TRGOVINA ČEBELICA**

želi svojim strankam in
občanom občine Šoštanj
prijetne božične praznike
ter zdrava polno Novo leto 1996!

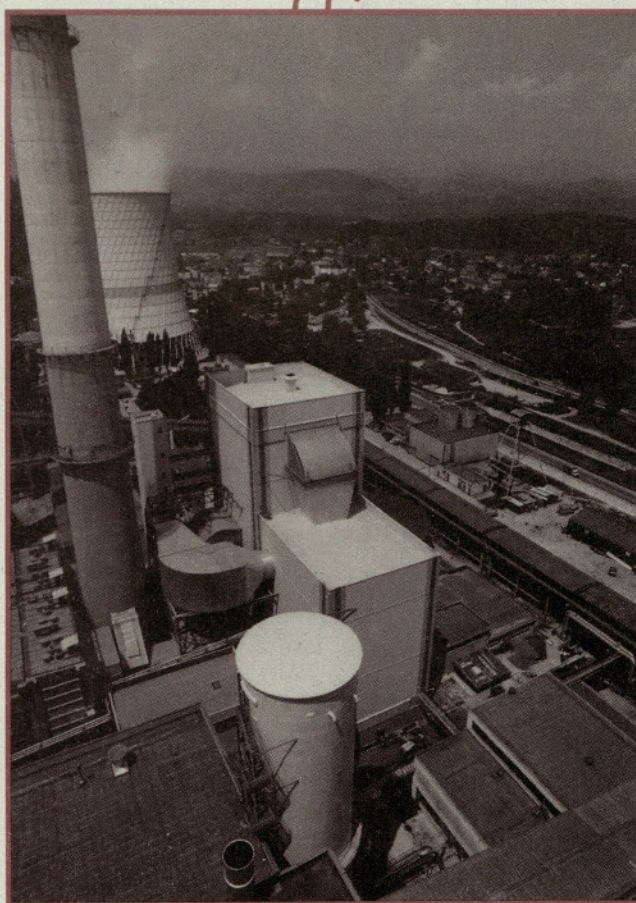
Vesele božične praznike in
zdravo Novo leto 1996,
vsem bralcem Lista in obiskovalcem

DOMA NA SLEMENU

Da bi v letu, ki prihaja,
ne zaklepali duri svoje hiše,
kajti sreča trka najtiše...

vsem občankam in občanom
občine Šoštanj

**PRODAJALNA RIBICA
in
GOSTIŠČE KRONA**

LES**TERMoeLEKTRARNA ŠOŠTANJ****SKUPAJ****Z VAMI****SE VESELIMO****ČISTILNE NAPRAVE****NA BLOKU ŠTIRI.****V LETO 1996****Z OKOLJU****PRIJAZNO ELEKTRARNO.**

ZANIMIVOSTI

Martinovih 95

Enekaj let je v našem društvu navada, da vinskemu patronu, sv. Martinu, posvetimo enega rednih četrtkovih sestankov.

Idejo gasilstva je prenesel tudi na ostale družinske člane, kateri so si tudi že pridobili častni naziv *gasilec-veteran*. Poznan je predvsem po dobri telesni ohranjenosti, hudo-mušnosti in bistrem umu. Lahko

rečemo, da je pravi človek šoštanj-skih ulic, saj ne mine dan, da ga ne bi srečali. Palica, na katero se opira, služi bolj za starostno dekoracijo kot za nujo. Je živa knjiga preteklosti, hkrati pa je seznanjen z aktualnimi

dogodki, saj niti za branje ne potrebuje očal.

Takrat prinese člani društva svoj pridelek na pokušino, kjer si nadržavamo. Predvsem je zdravljica namenjena Turk Martinoma, starejšemu in mlajšemu. Letos je bilo še posebej slovesno, saj je godovnjak Martin starejši praznoval 95. rojstni dan. Tinček, kakor si ga dovolimo imenovati člani društva, se je v naše vrste vključil v začetku vojne vihre leta 1941.

Vseskozi se je vključeval v delovanje organov društva. Vedno je bil pripravljen storiti uslugo s svojo kobilo Luco. Vse življenje je namreč posvetil konjem in prevozništvu.

Martin Turk prejema čestitke ob 95. jubileju

Za spomin na visok jubilej smo mu poklonili Ajdičevu grafiko konjev, kateri so tudi zaznamovali njegovo življenje. Seveda pa nista manjkala Martinova gos in skupinska slika. Ob veselih zvokih naših muzikantov se je prvi zavrtel, saj sta mu pesem in družba vedno veliko pomenili.

Tudi gasilci smo veseli njegove družbe, zato mu kličemo: "Še na mnoga leta, dragi Tinček!"

Šoštanjski gasilci

KAJ KDAJ JE

● Četrtek, 28. decembra, ob 18. 30. uri v Kinodvorani v Topolšici - Potopisno predavanje *Sveta dežela g. Marjana Mariniška*

● Ponedeljek, 25. decembra, ob 19. uri - Božična sveta maša pri Sv. Križu nad Belimi Vodami

● Torek, 2. januarja 1996, ob 12. uri - Novoletni spust po Savinji s kajaki, gostilna Struge (informacije tel.: (063) 852-181)

● Nedelja, 14. januarja 1996, ob 11. uri - Blagoslovitev in dvig novih zvonov v cerkvi Sv. Antona na Skornem

● Sreda, 17. januarja 1996, ob 15. 30. uri - Obhajanje goda sv. Antona, sv. maša in licitacija mesnih izdelkov, pri Sv. Antonu na Skornem

NAŠI OBČANI

SMRTI

V času od 13. 11. do 11. 12. 1995 so umrli:

Frančišek MEH, Ravne 55
Marija LESJAK, Florjan 52
Olga ŠTRAKL, Florjan 13

Iščemo tvoj glas pa ga ni in ni.
Ostaja nam le cvetje, ki zate dehti in svečka, ki zate brli.

SPOMIN

Ivan Rogelšek
mizarski mojster
(21. 8. 1912 - 31. 12. 1994)

Minilo je leto dni, ko odšel si za vedno nasmejan. To boli, močno boli, a v srečo upanje budi, da v trpljenju večna sreča dozori.

Tvoji najdražji

ROD TOPLI VRELEC

40 let taborništva v Topolšici

Topli vrelec je bruhnil
Poleti leta 1955 se je topolška mladina zbirala pod Delopstovo česnjo in razmišljala, kako bi popestrila vroče poletne dni. Porodila se je zamisel o ustanovitvi taborniške organizacije. Idejo so uresničili že 18. decembra istega leta v osnovni šoli v Topolšici, ko so ustanovili družino Topli vrelec. Poudariti velja, da je to najstarejša taborniška enota v Šaleški dolini.

Uvodne besede poročila družine Topli vrelec ob ustanovitvi zboru pred štiridesetimi leti nam s simpatično podobo iz narave pripovedujejo o začetkih in na ta način še posebej poudarjajo večno sožitje med taborniki in naravo:

Kapljice po dežju pronicajo druga za drugo skozi zemljo in se nekje v podzemlju zbirajo v mogočen tok, ki si utira pot do izbruha na površje in zatem teče kot vesel potoček v reke in z njimi v morje.

Tako kot z dežnimi kapljicami je bilo z mislijo in željo po ustanovitvi taborniške enote pri nas v Topolšici...

V začetku je družina štela 25 članov, razdeljenih v štiri vode. Prvi glavar družine je bil Vili Vybihal, načelnik Anton Kugonič, člani odbora pa Mara Delopst, Jože Jug, Kata Vrčkovnik, Gela Delopst, Vida Menhart in Jože Delopst, ki je cela štiri desetletja hranil ustanovno listino in jo ob praznovanju jubileja predal zdajšnjemu načelniku.

Beseda načelnika

V priložnostnem biltenu, ki ga je Topli vrelec izdal ob svojem jubileju, je načelnik rodu Matjaž Cesar razmišljal takole:

Po spodbudnih začetkih in večletnem delovanju je življenje v tej organizaciji obmirovalo. V cvetoči pomladi leta 1992 pa je znova vzniknila ideja o nadaljevanju dela predhodnih rodov. Vsak začetek je težak, zato smo pričeli skromno in z veliko vnmemo.

Trenutno je v rodu 90 članov. Delo poteka v 12 vodih, kjer pridno uresničujemo delovni program, ki zajema različne aktivnosti: zimovanje za

medvedke in čebelice ter gozdovalnike in popotnike, izobraževalne tečaje za vodnike, udeležbo na mnogobojnih državnega nivoja, čistilne akcije in taborenje v Ribnem pri Bledu. V prihodnosti želimo uspešno nadaljevati taborniško tradicijo, s poudarkom pozitivnega odnosa do narave in krepitve toplih medčloveških odnosov.

FOTO: BoGo

Nagradno vprašanje

Žal tokrat ne moremo podeliti nobene nagrade, saj na vprašanje meseca novembra nismo prejeli niti enega pravilnega odgovora. Kiparja Ivana Napotnika poznate, veste tudi, da se je rodil v Zavodnjah. Zataknilo pa se je pri njegovi galeriji. Te že 16 let ni več na šoli Bibe Roecka, kot je mislila večina. Od oktobra 1979 je stalna galerija umetniških del v Domu kulture v Šoštanju. Razstavljenih je 43 umetniških del. Galerijo je odprl Božidar Jakac.

Z vprašanjem v tej rubriki smo želeli opozoriti tudi na 12. december 1888, dan, ko se je v Zavodnjah rodil Ivan Napotnik. Po osnovni šoli ga je oče poslal v podobarsko delavnico v Ljubljano. V prestolnici je ostal tudi kot dijak na umetniški obrtni šoli. Kiparstvo je odšel študirati na Dunaj, kjer je kot študent večkrat razstavljal. Leta 1912 je prvič razstavljal na Slovenski umetnostni razstavi v Jakopičevem paviljonu. Leta 1920 je Narodna galerija odkupila njegovo znamenito *Mati z otrokom*. Kasneje je postal član Umetnostnega sveta Narodne galerije in večkrat potoval na Dunaj in v Budimpešto. Obe svetovni vojni sta začasno prekinili njegovo ustvarjalno pot. Že za časa njegovega življenja Napotnikovim umetninam v lesu ni bilo para med slovenskimi kiparji. Umrli je 19. junija 1960 in bil pokopan na šoštanjskem pokopališču.

Odločili smo se, da bomo ob prazničnem koncu leta nagradili najbolj zveste reševalce naših vprašanj. To so učenci in učitelja šole v Ravnah. Obiskali bodo Napotnikovo galerijo.

Ob prvi obletnici obstoja družine so imeli razvite prapora. Družina se je v tem letu povečala za sedem članov

ZANIMIVOSTI

KMALU NOVI ZVONovi!

Nakup zvonov za cerkev Sv. Antona

Prijazna cerkvica Sv. Antona Puščavnika, na enem od vrhov Skorna, je znana romarska pot in lepa izletniška točka. Mnogi od blizu in daleč slišijo zvon, ki se zdaj bolj žalostno oglašča. Zakaj? Zvonik te cerkvice je do 2. svetovne vojne gostil tri zvonove. Vojna vihra je odnesla dva zvonova, zvon, ki je ostal, pa je počen. Njegova edina vrednost je častitljiva starost - tristo let.

Prizadevni ključarji so se pod vodstvom g. župnika Jožeta Pribožiča odločili, da s skupnimi močmi krajanov Skorna in okoličanov zberejo denar za nakup treh novih zvonov. Zvonovi, teže 150, 250 in 500 kg, bodo posvečeni sv. Antonu Puščavniku, sv. Jožefu Delavcu ter škofu Antonu Martinu Slomšku. Pri takšni akciji velja geslo "v slogi je moč". Pri Sv. Antonu bo velika slovesnost ob blagoslovitvi in dvigu zvonov v zvonik v nedeljo, 14. januarja 1996.

Vsi, ki bi želeli finančno pomagati, lahko prispevke nakažete na ŽR: 528-625-21280 (Župnijski urad Šoštanj), namen nakazila: za zvonove. Za vse darove se ključarji Sv. Antona zahvaljujejo.

Peter Turinek FOTO: PETER MARINŠEK

Nova kasetna ansambla
Maksa Kumra

Po daljšem času se je ansambel Maksa Kumra spet odločil posneti novo kaseto z naslovom Življenje je lepo. Izšla je pri Helidonu, na njej pa je dvanajst skladb. Zadnjih deset let je ansambel delal precej manj kot prej, čeprav njihovi zvoki niso nikoli povsem utihnili. Začetki delovanja segajo v leto 1966, ko je v oddaji Pokaži, kaj znaš v Ljubljani osvojil prvo mesto. Kmalu zatem je za Radio Ljubljana posnel prve skladbe.

Nekaj let kasneje je v oddaji Slovenski ansambl tekmujejo v finalni oddaji, v kateri so sodelovali takrat skoraj vsi najbolj priljubljeni ansambl, osvojil prvo mesto.

Na prvem festivalu narodnozabavne glasbe na Ptuj je Maks Kumer s svojimi muzikanti osvojil nagrado za najboljšo instrumentalno skladbo. To je le nekaj drobecov iz mozaika tedaj enega izmed najbolj priljubljenih ansamblov.

Na dolgoletni glasbeni poti je ansambel posnel več kot deset velikih plošč, nekaj kaset in samostojnih televizijskih oddaj. Instrumenti, ki ves čas dajejo ansamblu značilen zvok, so: diatonična harmonika, klavirino (po njegovem svojevrstnem zvoku ansambel zlahka prepoznamo), kitara in bas, poje pa ženski vokalni duet.

Prihodnje leto bo ansambel Maksa Kumra delovno proslavil tri desetletja uspešnega delovanja. Pripravil bo jubilejni CD z vsemi uspešnicami.

REDNAK d.o.o.

Proizvodnja in trgovina

Florjan 37, Šoštanj, tel. & fax: 063 / 881-175

Želimo vam prijetne božične praznike in veliko lepega v letu, ki je pred nami.

nadaljevanje s strani 2

Toliko mi je imel povedati, da skoraj nisem prišla do besede. Da mu je brat umrl, je že izvedel. Rad bi šel na njegov grob, če bi ga kdo peljal. Pa mrena ga bo uničila, operiran je že bil pa ni dosti pomagalo. Govoril je o svojem gluhem sosedu, ki dobiva obiske vsak mesec, on ima sina in še drugo žlahto. Saj bi Gustl tudi imel sina, če mu ne bi Gašperjev Tevž Berte premotil...

Sedela in poslušala sem dolgo, dolgo, govorila bolj malo. Pa star radio sem mu nesla in zelo se ga je razveselil.

Potem sem ga obiskala še dvakrat. Žal ne morem reči, da sem do njega čutila posebne sorodstvene vezi. Premalokrat sem ga videla v mlajših letih, tuj mi je bil, le smilil se mi je, kot so se mi pač vsi, ki so morali živeti v tistih sobah, tako stari in vsega naveličani. Nekaj je bilo še kar mladostnih in vitalnih, urejenih mož in ženic, a večina se mi je zdela zdolgočasena in po moji sodbi ni vedela, kam bi z dnevom, ki je vstal hkrati z njimi.

Za lanski Božič je prišla socialna delavka k nam domov. Z mojo materjo se je dogovorila, da bodo Gustla pripeljali za kak dan; mama je hitro pristavila: "Pa ga pripeljite, če si res tako želi."

Tisto jutro pred Božičem je pred hišo ustavil bel avto z znakom Centra za socialno delo. Gustla sta dve uslužbenki pod roko pripeljali po dvorišču in brez zoba usta so mu kar sama lezla narazen. Izraz na njegovem obrazu je povedal vse.

Zvečer sem ga ostrigla in brez tistih redkih, sivih pramenov, ki so mu prej silili na ovratnik, je bil videti mlajši.

"Saj v dom pride frizerka, pa nisem prišel na vrsto. Za praznike hoče vsaka babnica imeti trajno, sem pa na repu vrste ostal, potem je pa časa zmanjkalo. Danes je menda spet prišla, pa je ne bi pogrešal, mene lasje ne motijo. So pa socialne sitne, če imaš predolge lase, hočejo imeti red." Z vseh strani se je ogledoval v zrcalu in hvalil novo pričesko, a ne vem, če je kaj videl, tako kalne oči je imel.

S težavo sem ga obrila. Lice je imel zgrbančeno in razbrazdano, da britev nikakor ni stekla, kot bi morala. Po končanem postopku sem ga lepo namazala in odišavila z vodico, čeprav se je branil in klatil z rokami, da take svinjarije že ne bo imel na glavi, da so tiste babe, ki se pudrajo, na starost vse nabrane in zgrbančene.

Z blaženim izrazom na licu je potem sedel v kotu pod križem in žebiral molitev, ki se je tu pa tam razpotegnila v kak razpoznaven: "...ki si ga Devica rodila ...", potem pa je šepetaje sklonil glavo in tako polagoma utonil v spanec.

Ko se je zdramil, smo okrog mize že sedeli mati, jaz in moja družina. Molili

smo rožni venec, moja majhna punčka pa je neprestano prestavljala figurice v jaslicah in nosila Jezuščka po kuhinji in ga zavijala v prtičke, da ga ne bi zeblo. Božično drevo je čarobno svetilo, cel venec rožnih lučk je utripal, srebrne in zlate kroglice so se svetlikale v soju sveč, ki so gorele pred jaslicami. Večer je bil poln pričakovanja, nečesa blaženega, lepega. Vsi smo bili srečni in zdelo se je, da je z nami vred zares srečen tudi Gustl. Ko smo odmolili, je mati postavila na mizo božično večerjo. Bila je dobra kuharica in po hiši je dišalo omamno, kot vsa prejšnja leta na ta večer. Pa ne le zadelj hrane, praznik je napravil vse še lepše!

FOTO: JOCO ŽNIDARŠIČ

Pri večerji je bil Gustl izjemno razpoložen. Govoril je nekaj o božični bili, ki da smo jo zdaj čisto nehali čislati. V njegovih časih je bil ves dan pred Božičem post, šele zvečer, menda pred polnočnico, so se ljudje lahko brez greha naužili dobrot.

Gustl je zelo malo jedel, poskusil pa je vsakega malo.

"V domu ima vsa hrana enak okus. Žgance bi skuhal ali pa prežganko, ne pa argo juhe, kako boš jedel tiste umetne čorbe."

Večerjo je potem dolgo in široko hvalil in sploh nam ni bil v napoto. Ko je popil nekaj kozarcev vina, se je nehali tresti, siten pa tudi ni bil; socialne so s sabo prinesle uspavalne tablete, če ne bi mogel spati, da nam ne bi preveč presedal. Nismo mu jih dali. Kdo ve, kdaj je nazadnje zaspal brez tablet?

Preden smo se odpravili k polnočnicam, smo zapeli par božičnih pesmi. Gustl je bil brez posluha, a je pel z nami vse pesmi in znal vsa besedila, čeprav so mu od ganjenosti tekale solze v usta. Preplaval me je čudovit občutek, da smo človeku dali prenočišče in srčno toplino, da nismo bili kot tisti betlehemiški brezsrčniki, ki so Marijo pustili, da je rodila v štali. Gustl je že preveč svetih večerov preživel v štalah, ko so drugi sedeli za toplo pečjo. Naj mu bo eden v njegovih jesenskih letih topel in človeški.

Ker ni mogel k polnočnici, je obsedel ob jaslicah.

"Pa za mene tudi molite, da me ne bi matralo preveč in da bi lahko umrl, ko bo prišla ura," je prosil, ko smo odhajali. Postlali smo mu kar na kavču v kuhinji, kjer je bilo najtopleje in je lahko gledal v jaslice, dokler ga ni vzel spanec.

Na Božič je vstal še pred svitom, ko smo še vsi spali. Kolovratil je po hiši, iskal stranišče, preklinjal in robantil, da sem morala pokonci. Bil je nergav in siten, trdil je, da smo mu skrili tablete in tresel se je, kot bi vanj spustil elektriko. Ker res nisem vedela, kam je mama spravila tablete, ki jih je socialna prinesla poleg uspavalnih, sem mu natočila šilce žganja. Skoraj vse je polil, preden je zadel usta. Koj zatem je hotel še enega in še enega in počasi je trepetanje poenjalo. Po kosilu je zadremal, a ko se je zbudil, je bil popolnoma neprisoben. Vpil je in nas žalil, klatil z rokami, da nam bo že pokazal in nismo ga mogli pomiriti, dokler mu nismo vsilili dveh tablet, ki sta ga spravili v boljšo voljo. Proti večeru je sam začel prositi, naj ga vendar spravimo nazaj domov. Toliko je že bil vajen svoje-ga okolja, da ga je že po dveh dneh neustavljivo vleklo nazaj. Da je le malo spremenil zrak, slišal druge glasove, pa je bil potolažen. Ko sem ga obuvala, me je neprestano spraševal:

"A me boš peljala domov? Domov bi rad šel, domov."

Ni se niti zahvalil niti poslovil. Tipaje je lezel po hodniku proti vratom, kot da ne more dočakati, da bo res šel. Toda ko sem mu pri vratih recepcije stisnila pod plašč steklenico, me je hvaležno pogledal in zašepetal:

"Bom rekel, da je proti moljem, da mi ne bodo klobuka žrli. Tako bom rekel, ja, če me dobijo."

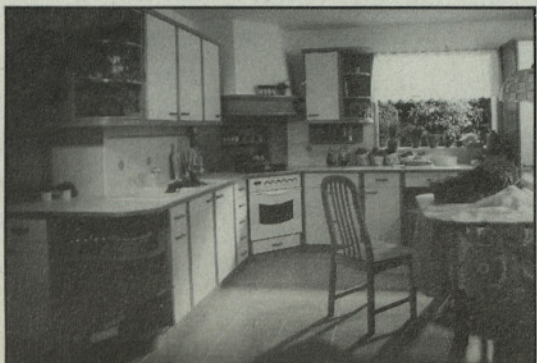
Prevzele so ga strežnice in v dvigalu se je še obrnil, me poiskal s svojimi kalnimi, mrtvimi očmi in rekel:

"Ko boš spet prišla, ne pozabi prinesiti kaj proti moljem!"

Srečno novo leto Gustl, pa le pridno preganjaj molje, dosti drugega od življenja tako nimaš...

gorenjenotranja oprema

Prodajalna keramičnih ploščic:
Gorenje 1/b,
63327 Šmartno ob Paki
Telefon: (063) 885-030
Delovni čas:
od 7.30 do 15.00,
sreda od 7.30 do 18.00,
sobota od 7.30 do 12.00.

Prodajni studio za kuhinje in kopalnice:
Primorska 6b,
63325 Šoštanj
Telefon: (063) 882-122
Delovni čas:
od 8.00 do 16.00,
sobota od 8.00 do 12.00.

**Želimo vam veliko lepih trenutkov v letu, ki prihaja.
Preživite jih v sreči in zdravju.**

ESOkiko

d.o.o.

Kajuhova 17, 63325 Šoštanj,
tel.: (063) 881-026, fax: (063) 882-267

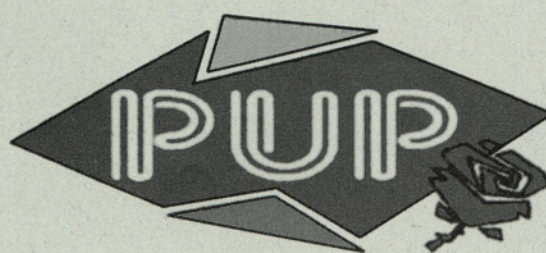
kleparstvo, izolacije, krovstvo

Smo mlado podjetje z dolgoletno tradicijo na področju izvajanja krovsko - kleparskih del.

Smo mednarodno uveljavljeni, saj večji del svojega prihodka ustvarimo v tujini.

Nudimo svetovanje, dobavo in montažo vseh vrst krovsko - kleparskih izdelkov po ugodnih cenah in brezobrestnem kreditiranju do štirih mesecev.

Vesele praznike in srečno Novo leto 1996

Z nami v čisto mesto!

Podjetje za urejanje prostora p.o.
63320 Velenje, Koroška 37/b, Tel.: 063/854 321, Fax: 063/853 645

- ravnanje s komunalnimi odpadki
- vzdrževanje mestnih površin
- vrtnarstvo in cvetličarne
- pogrebna služba
- komunalne gradnje
- storitve z gradbeno mehanizacijo

**OBČANOM ŠOŠTANJA
ŽELIMO VESELE
BOŽIČNE PRAZNIKE IN
SREČNO 1996!**

FRIZERSKI SALON ZA MOŠKE

BOOM

Tekavčeva 1, Šoštanj, tel.: 881 - 021

vošči vsem svojim strankam in občanom
Šoštanja vesele božične praznike, ter srečno in
zadovoljstva polno Novo leto 1996!

Srečno Novo leto 1996 in vesele praznike!
Za naše goste se bomo tudi v letu, ki prihaja,
potrudili tako kot doslej.

**GOSTIŠČE PRI VIDI
ZAVODNJE**

Vsem občanom in strankam želimo vesele božične praznike in
uspešno Novo leto 1996!

TRGOVINA IRMAN

čevljarstvo - proizvodnja - trgovina - oprema
Trg bratov Mravljakov 8, Šoštanj, tel.: 881 - 007

Veliko dolgih barv do neba,
v zelenem smo pa skupaj!

SREČNO 1996!

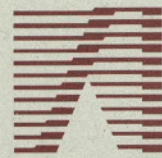
**SLIKAR SAMORASTNIK
LUKA ŠUMNIK**

ZAUPANJE

NAS ZDRUŽUJE,
SKUPNA POT NAS KREPI,
NAJ BO TAKO TUDI V BODOČE!

PRIJETNE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO 1996!

Krekova banka d.d. Maribor
s svojimi organizacijskimi enotami.

KREKOVA BANKA d.d.

Vsem strankam
in drugim občanom
želimo vesele praznike
in srečno Novo leto 1996

MESARSTVO KOZLEVČAR

USNJENA GALANTERIJA

MILENA CAKTAŠ

vam želi prijetne praznike
in se priporoča za nakup!

HRANILNO - KREDITNA SLUŽBA ŠOŠTANJ

želi prebivalcem občine Šoštanj vesele božične praznike,
srečno in zdravo Novo leto
ter se priporoča za obisk v naših poslovnih enotah:
VELENJE, Prešernova 10, tel.: 856 - 539
ŠOŠTANJ, Trg svobode 12, tel.: 881 - 204
ŠMARTNO OB PAKI, Šmartno ob Paki 139, tel.: 885 - 567

Vesele božične praznike
in srečno Novo leto
vsem našim strankam,
občanom in bralcem
Lista Občine Šoštanj.

BRODE - GABERKE

Obilo zdravja in zadovoljstva
v letu 1996 želimo bralcem Lista Občine Šoštanj,
občanom, še posebej pa vsem gostom,
ki so tudi v prihodnjem letu dobrodošli.

**GOSTIŠČE POD KLANCEM
RAVNE**

NAŠI MLADI

PREDSTAVLJA SE OŠ RAVNE

OSNOVNA ŠOLA RAVNE

Šola ravne je podružnična, štiri razredna OŠ, ki leži 6 km severno od Šoštanja na nadmorski višini dobrih 500 metrov. Pouk poteka v dveh kombiniranih oddelkih. Naša centralna šola je OŠ Bibe Roeka v Šoštanju. Število učencev se je v zadnjih letih precej zmanjšalo. V zadnjih 26 letih je šola obiskovalo 815 učencev. Na šoli delava učiteljica, Daniela in Rudi Olup že 24 let. To je rekord. Skrajšani program male šole in cicibanovih uric vodi ga. vzgojiteljica Mateja Drev iz VVU Šoštanj. Učenci 3. in 4. razreda imajo fakultativno dve uri angleškega jezika na teden z ga. učiteljico Zdenko Klanfer. Za čiščenje šole, malice in kurjavo skrbi gospa Milena Kavčič.

Pred prvo svetovno vojno je bila učilnica pri kmetu in gostilničarju Jazbecu. Zaradi hrupa in pitja to ni bilo primerno. Leta 1914 se je t. i. ekskurendna šola preselila h Goršku (p. d. Srakovniku), ki pa ji je leta 1927 odpovedal gostoljubje zaradi prenizke najemnine. S tem je bil ogrožen obstoj šole, pretila je nevarnost, da 60 otrok ostane brez pouka. Na pritisk šolskega nadzornika je občinski odbor Šoštanj sklenil, da zgradi šolo v Ravnah. Gradnja je stekla spomladi 1929, končana je bila l. 1930.

Leta 1970 pa je bila v Ravnah zgrajena nova šola s sredstvi prvega občinskega samoprispjevka občine Velenje.

Na šoli trenutno najbolj pogrešamo fotokopirni stroj. Prošnja je že pri županu, dr. Menihu in upamo, da nas bo dedek Mraz prijetno presenetil.

RUDI OLUP
učitelj svetovalec

MOJA MAMA
MOJA MAMCA JE ZELO PRIDNA.
KUHA, PERE, POSPRAVLJA IN TAKO
NAPREJ. IMA SVETLO ZELENE
OČI. NOSI OČALA. IMA RJAVE LASE
IN TRAJNO. NAJVEČKRAT NOSI ČOP.
OB VEČERIH IGRA Z MANO MIKADO.
MOJI MAMCI JE IME MARTA. JE DOMA
IN PAZI TILENA.

MATIC TAJNIK
1 RAZRED
OŠ RAVNE

MOJA MAMA
MOJA MAMCA JE ZELO PRIDNA.
KUHA, PERE, POSPRAVLJA IN TAKO
NAPREJ. IMA SVETLO ZELENE
OČI. NOSI OČALA. IMA RJAVE LASE
IN TRAJNO. NAJVEČKRAT NOSI ČOP.
OB VEČERIH IGRA Z MANO MIKADO.
MOJI MAMCI JE IME MARTA. JE DOMA
IN PAZI TILENA.

MATIC TAJNIK
1 RAZRED
OŠ RAVNE

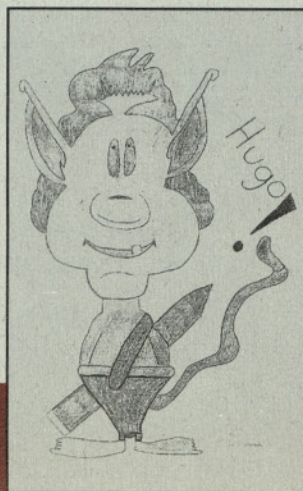
MOJA DRUŽINA IN SORODNIKI

Ime mi je Roman, pišem se Pergovnik. Moji mami je ime Jožica, atiju je ime Herman. Sestri je ime Darja. Zraven nas živi stara mama, ki ji je ime Ivanka. V Lepi njivi imam dedka in babico. Dedku je ime Miha, babici pa Amalija. Pišeta se Hrastnik. Pri nas imamo kmetijo. Ati hodi v službo v Gorenje. Ko pride ati iz službe domov, gre delat. Jaz hodim v šolo v Ravne. Včasih pride po mene ati in me pelje domov. Naša hiša je velika, spredaj je balkon. Ob hiši imamo vrt.

Roman Pergovnik, 2.razred

MOJA MAMA
MOJA MAMCA JE ZELO PRIDNA.
KUHA, PERE, POSPRAVLJA IN TAKO
NAPREJ. IMA SVETLO ZELENE
OČI. NOSI OČALA. IMA RJAVE LASE
IN TRAJNO. NAJVEČKRAT NOSI ČOP.
OB VEČERIH IGRA Z MANO MIKADO.
MOJI MAMCI JE IME MARTA. JE DOMA
IN PAZI TILENA.

MATIC TAJNIK
1 RAZRED
OŠ RAVNE

MOJ DOM
Jaz, darovalnik Ravne, kjer se živim.
Moja hiša je velika, v njej imamo
svoje kmetijske in sadovnjake. V
domu imamo mnogo stvari, ki so
za nas zelo pomembne. V naši
hiši imamo mnogo stvari, ki so
za nas zelo pomembne. V naši
hiši imamo mnogo stvari, ki so
za nas zelo pomembne.

Janez Mavc
2. razred
OŠ Ravne

ŽOGICA MARGICA
Nekot sta žarela dedek in babica. Dedek se imel
od Babice mu se skupila lajno. Dedek se babici
za rojstni dan skupil boler. Te dni sta igrala.
Nekoga dne se obici obno pletela rjopa. Ustala
je pri dedku in babici, imeli so se lepo. Nekoga dne
je roman uhradel rjopca Margica. Dedek in babica
sta se igrala. Dolgo sta se igrala. Veliko ljudi in
starela sta rjavata, če vedo kje se žogica Margica.
Naslednje sta se našla v rjavem obloju. Dedek
in babica sta odbrnila vse tri rjopce. Žogica se
skocila iz sponda in neseh so odšli domov.

Janez Mavc
2. razred
OŠ Ravne

PREDNOSTI PODRUŽNIČNE ŠOLE

Ministrstvo za šolstvo Republike Slovenije podpira delovanje in obstoj podružničnih šol, čeprav so stroški na učenca večji. Prednosti vzgoje in izobraževanja na manjših šolah so številne. Poglejmo nekatere.

Uvodoma je treba poudariti, da je OŠ neprofitna, neprofesionalna in nadstrankarska ustanova, ki zagotavlja vsem učencem enake pogoje za delo. Obstoj šole ali oddelka na vasi je širšega pomena in interesa. Komunikacija med učenci in učitelji je drugačna, bolj osebna. Izobraževanje poteka v manjših skupinah in učenci dosegajo boljše rezultate. Vsi pa vemo, da samo uspehi dvigujejo učence in krepijo njihovo pozitivno samopodobo. Vedenje otrok je bistveno drugačno kot na centralnih šolah. Tu ni tiste agresije do manjših. Odnosi so prijateljski, tovariški. Tu smo mnogo bližje prijazni šoli, ki naj bi bila za učence, učitelje in starše. Motiviranost za šolsko delo in aktivno sodelovanje pri pouku je vsakodnevna praksa. Povratne informacije učencem in učiteljem so bistveno hitrejši kot v večjih skupinah. Učenec se ne more skriti, pomoč je takoj prisotna, čeprav poteka delo diferencirano po kvaliteti in kvantiteti. Šolske torbice so lahke, veliko pripomočkov pustijo pod klopjo v šoli. Učenci so vključeni v dramski in šahovski krožek. Nastopajo na vseh prireditvah in proslavah v šoli in v krajevni skupnosti Ravne. To dviguje njihovo samozavest. Mladi ostajajo na ta način navezani na zemljo in domači kraj. Podeželje ostaja živo. Učitelja sta za svoje delo prejela številna priznanja.

DANIELA OLUP
učiteljica svetovalka

RDEČI KRIŽ RAVNE

To je človekoljubna organizacija. Tudi v Ravnah jo imamo. Njen predsednik je g. Jože Jančič. V začetku septembra letos je bilo pri Domu krajanov že deseto srečanje krvodajalcev iz KS Zavodnje in KS Ravne. Dvakrat pripravijo tudi krvodajalsko akcijo. Zadnja je bila 26. oktobra pri Kotniku. Kri je darovalo 215 ljudi. Tudi naš učitelj je krvodajalec. Kri je dal že 32 - krat.

Učenci 3. in 4. razreda OŠ Ravne

DRAMSKI KROŽEK

Učenci OŠ Ravne smo vključeni tudi v dramsko recitacijski krožek. Naša mentorica je ga. učiteljica Daniela Olup. Pri krožku pojemo, učimo se raznih pesmic, recitacij, pripravimo tudi kakšen skeč ali igrice, ki jo nato zaigramo na prireditvi v šoli ali v krajevni skupnosti. Nazadnje smo nastopili na srečanju ravnenskih upokojencev. To je bilo 10. novembra pri Kotniku. Po nastopu so nas pogostili z bogato večerjo. Domov so nas odpeljali z avtomobili.

Gabrijela Tajnik, 4. razred

ŠAHOVSKI KROŽEK

Na naši šoli smo zares dobri šahisti. Vodi nas g. učitelj Rudi Olup. V učilnici imamo šahovski kotiček. Tja sedemo in igramo, ko si to želimo. V zadnjih štirih letih smo dosegli največje uspehe. Na državnem prvenstvu smo bili dvakrat tretji, enkrat pa drugi. Prvakinja Slovenije je bila Petra Hudournik, ki se je udeležila tudi svetovnega prvenstva mladih šahistov na Madžarskem. Takega uspeha ni dosegla nobena druga šola v celjski regiji.

2. in 3. mesto v Sloveniji 1993, 1994:
Petra Hudournik, Katja Mesarič,
Natalija Hudournik, Mateja Potočnik

Uroš Mevc, 4. razred

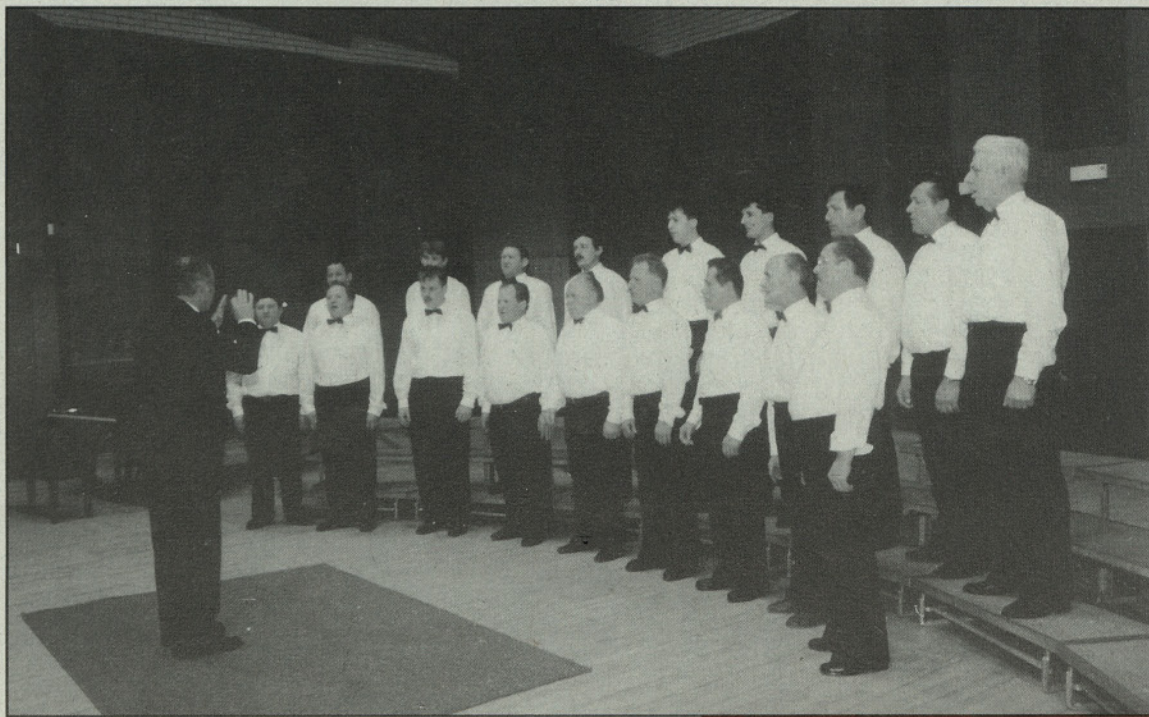
KULTURA

KDOR POJE, ZLO NE MISLI

20 let uspešnega delovanja MPZ Ravne

V nedeljo, 10. decembra 1995, smo v polni dvorani ravenske stare šole preževali prijetno popoldne. Moški pevski zbor Ravne je namreč slavil 20. obletnico delovanja. Prvi zametki segajo že v leto 1974, ko je g. Franc Sovič, ki je takrat domoval v Ravnah, zbral moške, ki jih je družilo veselje do petja. Zbral je enajst članov in 10. 4. 1975 je imel zbor prvo vajo pod vodstvom zborovodje Andreja Pačnika. Dvajset let je dolga doba in v tem času so se menjavali pevci in zborovodje. Za g. Pačnikom je zbor krmarił g. Ludvik Glavnik, za njim pa leto dni g. Mitja Venišnik. Od leta 1993 pa zbor uspešno deluje pod vodstvom g. Zdravka Zupančiča. Vaj se redno udeležuje 18 pevcev.

Na nedeljsko slavje so ravenski pevci povabili Moški pevski zbor iz Lokovice, ki ga prav tako vodi g. Zupančič. Slovesnost so z venčkom koroških narodnih otvorili jubilanti. Po kratkem pozdravnem govoru gospe Erne Obšteter, predsednice KUD Ravne, ki je program povezovala, so odpeli še štiri lepe slovenske pesmi. Za eno je besedilo napisal član zbora g. Franc Pečovnik, priredil pa jo je g. Zupančič. Za domačini so na oder prišli prijetni lokoviški pevci, ki so prav tako navdušili zbrano občinstvo. Nato sta dva izkušena harmonikarja, Vojko Ovčjak in Janez Meh, dvorano napolnila s poskočnimi zvoki harmonike. Drugi del koncerta je bil namenjen podelitvi priznanj najzaslužnejšim članom ravenskega zbora. Kar pet mož mu je zvestih že od

samega začetka. Priznanje za dvajsetletno sodelovanje so prejeli: Martin Obšteter, Anton Tajnik, Jože Praprotnik, Jože Medved in Franc Pečovnik. Pevca Jože Medved in Jože Goršek sta si prisluzila bronasto oz. srebrno Gallusovo značko. Po podelitvi priznanj so se zvrstili pozdravni nagovori gostov, slavje pa so zaključili ravenski in lokoviški pevci skupaj, ki so čudovito zapeli tri prelepe slovenske pesmi: Slovenec sem, Vinski brat in Triglav.

Po končanem programu so se nastopajoči in gostje zadržali na družabnem srečanju, na katerem se je potrdila znana resnica, da kdor poje, ne misli slabo.

KUD RAVNE

SREČANJE GASILK V GABERKAH

Po desetih letih športnega, rekreacijskega in strokovnega druženja, so se gasilke s področja Šaleške doline in okolice, pred kratkim srečale v Gasilskem domu v Gaberkah. Potem ko so, v sodelovanju z mentorji za delo z gasilkami ter vodstvi PDG ter Gasilske zveze Velenje, prehodile domala vse hribe na obrobju Šaleške doline in se povzpelle na Triglav, so si za jubilejno, deseto, srečanje namenile nekoliko kulture in razvedrila. Na srečanju so jim zapeli pevci Gasilskega društva Lokovica,

“zdravniki” tamkajšnje Kulturnice pa so opravili zahtevno operacijo. Mnogi so pri tem pomislili na podobno operacijo pri Gasilski zvezi Velenje, ko naj bi odstranili del “telesa” in tako zvezo zmanjšali za dobro tretjino. Ravno pravi čas je prinesel tudi Miklavža, ki ni skoparil z darili, za slovo pa se je zavrtel z eno od urnih gasilk. Njegovi peklenščaki so opravljali so opravljali svoje delo na moč resno in uklenili deklino iz GD Velenje. Že vedo, zakaj!

Jože Miklavc

SMEH JE POL ZDRAVJA

Krajevna organizacija Rdečega križa v Gaberkah je 8. 12. 1995 organizirala srečanje starejših krajanov. Predsednik g. Rafko Blatnik je nagovoril zbrane in poudaril, da v Gaberkah živi dvainpetdeset krajanov, starejših od 70 let. V kulturnem delu so nastopili malčki vrteca v Gaberkah, katere je za nastop pripravila gospa Bolha. Zbrani pa so se ponovno do solz nasmeljali skeču, ki ga je v okviru KULTURNICE že pred leti na oder postavil Peter Rezman in s katerim je dramska skupina tega društva popestrila že prenekatero prireditev.

Harmonika Kumrovega Veneka pa je ogrela pete zbranim. Organizatorke so se v imenu zbranih zahvalile vsem, ki so to srečanje omogočili. To so v prvi vrsti KO RK Gaberke, Občina Šoštanj, Kulturnica Gaberke, VVZ Šoštanj, Območna organizacija RK Velenje in Gasilsko društvo Gaberke. Vsem tem se je zahvalil tudi predsednik krajevne skupnosti Gaberke g. Ivan Novak. Želja starejših krajanov je, da teh tradicionalnih srečanj ne bi prekinili in da bi se prihodnje leto zopet srečali.

R. Ž.

MIKLAVŽEVANJE

ŠOŠTANJ

V Šoštanju so miklavževali, da se je kar kadilo. Dobesedno. Skozi dimno zaveso se je s svojim spremstvom pripeljal Miklavž. Na trgu ga pričakovala velika množica otrok s starši. Nekateri so radovedno opazovali Miklavža in angelce, drugi spet, so se tiščali v naročja staršev, boječ se parkeljev, ki so rožljali med prisotnimi. Najbolj pogumni so na odru Miklavžu zapeli in kaj malega povedali, dobili pa so tudi darila. Velika množica obiskovalcev je najbrž miklavževo darilo organizatorjem, Turističnemu društvu Šoštanj, ki je začetek adventnega časa zaznamoval z dviganjem adventnega venca, dva dni poprej.

TOPOLŠICA

Miklavž je obiskal tudi otroke v Topolšici. V skrbni organizaciji domačega turističnega društva, je Miklavž razveseljeval otroke na odru tamkajšnjega Kinodvorane, kjer so nekateri veselo peli in molili, drugi pa molčali. Miklavž je s svojimi vprašanji na trenutke

spravljaj v zadrego tudi starše, ki so mlade nadebudneže spremljali.

BoGo

PRI CIGLERJU V RAVNAH

Miklavž, tako priljubljen in težko pričakovan, se je spomnil tudi na ravenske otroke. Zasebnika Rajko in Fanika Vrtačnik, Ciglerjeva, sta že šestič organizirala pristrčno miklavževanje na dvorišču njune hiše, v kateri imata dobro vpeplano trgovino in gostilnico. Kopica majhnih in večjih otrok je z vriščem pozdravila dva parkeljna, ki sta se smukala med njimi in iskala poredneže. Šele na Miklavžev ukaz sta se brž umaknila. Majhne glavice so žarečih oči pogledovale proti belemu angelcu in lepemu Miklavžu, ki je bil nadvse prijazen in zgovoren, kar je prireditvi dalo še poseben čar. Ko se je prepričal, da znajo vsi, tudi najmanjši otroci, gladko zmoliti Sveti angel, ki je ubrano zazvenel v zasnežen decembrski večer, je z angelovo pomočjo obdaril vse pridne otročiče. Majhni in veliki so se drenjali pred stopnicami in stegovali roke proti Miklavžu, katere-

mu daril seveda ne sme zmanjkati. Kje neki! Dovolj jih je bilo tudi za vse, ki so pri Ciglerju zaposleni. Tako sta zakonca Vrtačnik ravenkim otrokom, ki so prišli na miklavževanje, omogočila lepo doživetje skrivnostnega večera.

Marsikateremu izmed staršev pa se je ob nedolžnem otroškem veselju prebudil nostalgichen spomin na mladost, ko so bili zjutraj na mizi polni krožniki fig, rožičev in drugih dobrot.

Marjana Kotnik

FOTO: BoGo

NAŠE LETO 1995

Konec leta se bliža in običajno se ob takem času poskušamo spomniti, kaj nam je iztekajoče se leto takega prineslo, kar bi si bilo vredno zapomniti.

Naključje je hotelo, da božično praznovanje sovpada z dnevom, ko praznujemo samostojnost naše Slovenije. Prav v adventnem času pred letom dni so se tudi prvi skupaj vsedli svetniki naše "mlade" občine. V tem letu se je vsaj na simbolični ravni prekinilo predolgo obdobje negativne brezizhodnosti, v katero je bil v preteklosti odet prostor, v katerem živimo. Zato sem mnenja, da lahko leto 1995 označimo kot pozitivno leto za vse občane občine Šoštanj.

Zgodovinarji bodo lahko zapisali, da je bilo to leto, ko smo dobili svojo zastavo, svoj grb, in svoj prvi časopis, ki ga pravkar prebirate. To je bilo tudi leto, ko so bili dokončani za naše kraje pomembni projekti, kot so čistilna naprava na bloku 4 v TEŠ, vročevodno omrežje v Topolšici, nov bencinski servis v Šoštanju in nenazadnje tudi tik pred koncem leta dokončana telovadnica pri OŠ Bibe Ročka.

Prav slednja je dvignila kar nekaj prahu, zato velja to novo športno pridobitev še malo pokomentirati. Tokrat ne bi rad govoril o finančni konstrukciji projekta, ki je "požrla" kar nekaj denarja, saj so o tem poročali že drugi. Še bolj tuja so mi razmišljanja v smeri, čigava bo stavba oz. kdo je kaj vložil vanjo. Vem, da bodo objekt uporabljali učenci osnovne šole kot tudi številni drugi športniki. Vem tudi, da smo denar za gradnjo prispevali prav vsi; nekaj preko samopriskevka, nekaj preko proračuna, nekaj pa preko plačila električne energije iz TEŠ.

Zato ne razumem, zakaj se vodstvo KS, ki je v bistvu upravljalo z našim denarjem, zdaj ukvarja z vprašanjem, čigav je ta objekt. Bolj kot to je pomembno, kdo bo z objektom upravljal oz. kdo bo kril stroške vzdrževanja. Mene osebno najbolj moti, da se je z investicijo, ki vsekakor velja za eno največjih v kraju, spet zamudila priložnost, da bi objekt kaj veljal tudi v arhitekturnem smislu.

Če naj bi za arhitekturo veljalo, da gre v bistvu za kulturo gradnje, potem je pač treba ugotoviti, da kakšne posebne kulture na sami stavbi ni videti. Nekateri ste ob tej pripombi verjetno že pomislili, da je veliko, da stavba sploh stoji, ter da bi dodatne zahteve po preseganju gole funkcionalnosti (kar je ena od nalog arhitekture) le podražilo gradnjo. Vendar temu ni tako. Arhitektura kot kultura gradnje zagotavlja tudi oz. predvsem racionalnost zasnove stavbe, kar pomeni tudi nižje stroške gradnje.

Na projektih za novo telovadnico se je zaradi slabe organizacije preizkušalo več arhitektov (4 do 5), ki so vsak po svoje, a žal ne v timskem delu, ustvarili malec dolgočasno oz. nezanimivo (anemično) stavbo. Priložnost, da bi poleg funkcionalne komponente (da je telovadnica uporabna) ustvarili še nekaj več, je tako splavala po vodi in vsiljuje se sklep, da nosilec investicije ni bil kos tej sicer zahtevni nalogi. Vodstvu KS tega niti ne gre zameriti, saj so se dobro namučili, da so objekt tako ali drugače sploh pripeljali do otvoritve. V razmislek pa ostaja vprašanje, ali KS v organizacijskem smislu morda le ni najprimernejša oblika za vodenje tako velike investicije.

V zraku še vedno ostaja tudi vprašanje, zakaj je bilo potrebno za gradnjo nove telovadnice staro kar podreti. Mogoče bi lahko danes imeli eno telovadnico več, ki bi jo osnovnošolci veselo koristili. Odgovora verjetno ne bomo dobili, vendar ostaja upanje, da bo pri naslednji investiciji (tako velike verjetno še nekaj časa ne bo) tisti, ki razpolaga z našim denarjem, bolj spreten in bo pri izbiri strokovnjakov imel več "sreče".

Srečo v naslednjem letu in vesele praznike pa želim tudi vsem bralcem našega lista.

Edi Vučina

NAŠE CERKVE

CERKEV SVETEGA URHA V GABERKAH

Cerkev Sv. Urha je edina šoštanjaska podružnica, ki ni sezidana na hribu - stoji na ravnini. Sled za njenim začetkom je zabrisana. V urbariju je prvič omenjena leta 1545. V vizitacijskem zapisniku iz leta 1631 je zapisano, da ima cerkev dva oltarja: glavnega z opremo in starinskega brez opreme. Sedanja cerkev je bila zgrajena 1828. leta. Že od začetka ima tri oltarje, ki so bili ob koncu 19. stol. prenovljeni. Takrat so dobili oltarji nekaj novih svetniških podob. Glavni oltar je posvečen devici Mariji, eden stranski je posvečen sv. Ani in drugi svetima mučenkama Apoloniji in Luciji. Na koru so Salbove orgle iz prve polovice 19. stol. Prva svoja leta

so orgle stale na koru v Alojzijevi cerkvi v Mariboru. Tam so jih Gaberčani kupili leta 1895. Prestavitev in obnovitev 10 registerkih orgel je opravil orglarski mojster Franc Goršič. Mojster Jenko iz Ljubljane je instrument obnovil leta 1990.

V zvoniku so trije zvonovi. Dva sta nova, najmanjši, s podobo sv. škofa Urha, zavetnika cerkve, pa je iz l. 1774.

Zunanjščina cerkve je bila pred nekaj leti obnovljena, notranjščina pa še čaka prenove.

V Gaberkah je redna nedeljska maša in verouk za vseh osem letnikov.

Glavni shod je v Gaberkah na praznik Marijinega vnebovzvetja, 15. aprila.

Jože Pribožič

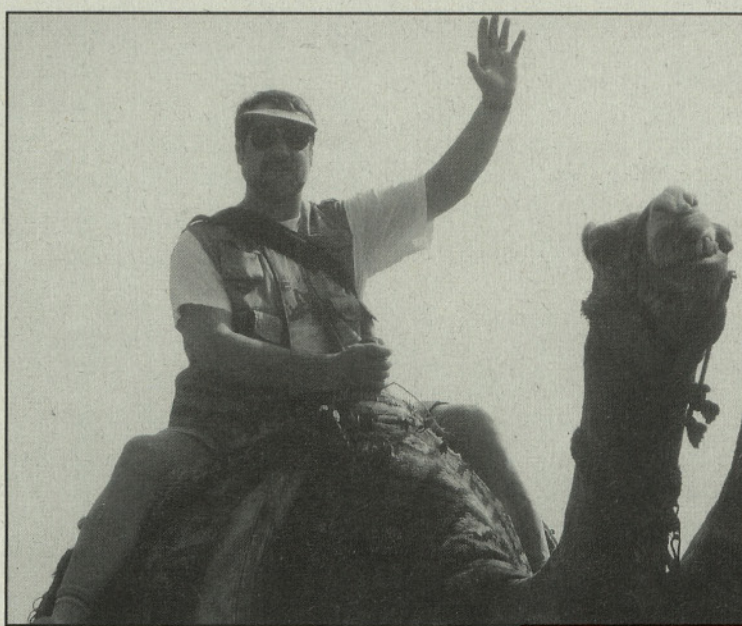

FOTO: PETER MARINŠEK

Po poti izvoljenega ljudstva

Preteklo sredo so bele snežinke na gosto padale na zemljo. Skrbelo me je, da bodo moji sokrajani zimsko idilo raje doživljali skozi okno in nas bo na predavanju gospoda Marjana Marinška le peščica. Zato so bili številni obiskovalci v kinodvorani v Topolšici pravo presečenice in veselje.

Diapozitivi in glasba so nas popeljali po poti izvoljenega ljudstva Iz Egipta v obljubljeno deželo. Spoznali smo daljne svetopisemske dežele in se povzpeli na goro Sinaj, kjer je Mojzes prejel deset zapovedi in kjer je Bog sklenil zavezo z izraelskim ljudstvom.

Predavanje ima tudi drugi del, z naslovom Sveta dežela. Tokrat nas bo svetovni popotnik in romar popeljal v zgodovinske kraje Betlehem, Nazaret, Kano Galilejsko ter seveda Jeruzalem in Oljsko goro. Svoje popotovanje bo končal s križevim potom na Kalvarijo. Na tej poti se nam pridružite v kinodvorani v Topolšici v četrtek, 28. decembra 1995, ob 18.30. uri in na ta način duhovno obogatite praznične dni.

MaM

VESEL BOŽIČ

NI RES, RES JE!

SREČNO 1996

Ni res, da so policaji pregnali šoštanjaska Miklavža, ampak je res, da so iskali parkeljne. • Ni res, da gre velenjski župan na vse otvoritve McDonaldsovih restavracij, ampak je res, da gre samo tja, kamor ga izžrebajo. • Ni res, da na adventnem venčku na glavnem trgu gorijo svečke, res pa je, da PeRa ne more tako hitro menjati žarnic, kot te pregorevajo. • Ni res, da Peter Rezman nima rojstnega dne, ampak je res, da ne da za pijačo. • Ni res, da je g. Anderlič testni voznik, ampak je res, da že nekaj mesecev testira Fordovo vozila. • Ni res, da je Ivo Petrovič napisal dovoljenje Miklavžu, res pa je, da ga je zatožil policajem. • Ni res, da Naš čas ne poroča o Občini Šoštanj, res pa je, da si dviga naklado z osebnostno pošto šoštanjaska občinskega tajnika.

N A R O Č I L N I C A

NAROČAM MESEČNIK LIST OBČINE ŠOŠTANJ

IME _____ PRIIMEK _____

NASLOV _____

LETNA NAROČNINA: 1000 SIT

NASLOV: LIST OBČINE ŠOŠTANJ, p.p. 4, 63325 Šoštanj

Izdaja: OBČINA ŠOŠTANJ • Naslov: Trg svobode 12, tel.: (063) 881-396 • Trg svobode 12, p.p. 4, 63325 Šoštanj • V.d. odgovornega urednika: PETER REZMAN • Urednik fotografije: PETER MARINŠEK • Oblikovanje: MARKO MARINŠEK • Lektoriranje: URŠKA MENIH • Tisk: MARGINALIJA d.o.o. Po mnenju Urada vlade RS za informiranje št.: 4/3-12-177/94-23/36 spada List občine Šoštanj med proizvode iz 13. točke tarifne številke 3 prometnega davka.

Tiskano na recikliranem papirju